

Димчо Дебелянов

Сънят на героя

Врагът отстъпи, млъкнаха гърмежи,
димът вечерний ветрец разпиле,
очите морни сладък сън замрежи
и пак утихна бойното поле.

И той задряма в миг и засънува,
на своята пушка наклонил глава,
и стори му се, майка си че чува,
че му нашепва сладостни слова:

– Не бой се, сине мой, от враговете,
макар и в боя ти да паднеш пръв –
за отмъщение роден край зове те
пет века ръсен със невинна кръв.

Ако загинеш – загини достоен,
ако се върнеш, знай, че цял народ
ще слави вечно своя верен воин,
за него сложил своя млад живот!

Тя пак замлъкна. Той простря десница
да я прегърне – но за миг откри
очи – в небето греше денница
и сипвахасе румени зари.

Тръбите пак тревога затръбиха...
И стана бодър, и в ужасний бой
падна на устни със усмивка тиха,
тъй както пада всеки смел герой.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6163>]